

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4852

гр. София, 16.06.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 16.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

като разгледа дело номер **11185** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 64, ал. 7 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Производството е образувано по жалба на В. Р. Г. срещу Разпореждане от 30.09.2021г. на П. Т. К. на длъжност К.О. при 03 ср. ОСПС СДВР, [населено място], издадено на основание чл. 64 от ЗМВР.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че оспореното разпореждане е постановено без да бъде мотивирано, липсват фактически и правни основания за издаването му. Твърди се още, че оспорващата не е извършила каквито и да е действия, които да обосноват постановяване на полицейското разпореждане. Неясна била и разпоредителната част, което водило до невъзможност за изпълнението му.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. М., която моли за отмяна на разпореждането по чл. 64 от ЗМВР. Допълва още, че В. Г. няма никакво участие към случая със служител на „Градска мобилност“ [населено място], по повод на което е било издадено процесното разпореждане.

Ответникът П. Т. К. – полицейски служител на длъжност „Командир на отделение“ при III-ти сектор, Отдел Специализирани полицейски сили – СДВР, се представлява от юрк. И., която моли за отхвърляне на жалбата.

Възразява се още, че като основание за издаването на разпореждането е посочено Постановление от 06.11.2018 г. по досъдебно производство /ДП/ № 88/2018 г. по описа на ОД на МВР – В., което не е било предоставено на жалбоподателката и е препятствало действията по обжалване. Искане се от съда да постанови решение, с което да бъдат отменени оспореното разпореждане. В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателката претендира присъждане и на разноски по делото, съгласно

представен списък по чл. 80 от ГПК.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Предмет на оспорване е разпореждане от 30.09.2021г. на П. Т. К. на длъжност К.О. при 03 ср. ОСПС СДВР, [населено място], издадено на основание чл. 64 от ЗМВР, с което на В. Р. Г. е разпоредено както следва: 1. Да спазва законите в Република България; 2. Да не нарушава обществения ред; 3. Да не се саморазправя с лицето С. В. И., ЕГН [ЕГН] и всички въпроси да решава по законоустановяния ред в РБългария.

Разпоредбата на чл. 21 от АПК определя белезите на индивидуален административен акт – това е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. Разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от АПК определя възможността за оспорване на индивидуалните административни актове – когато нарушават или застрашават права, свободи и законни интереси на гражданите и организациите или когато за същите административният акт поражда задължения.

Съгласно чл.64, ал.1 от ЗМВР всеки полицейски орган може да отправя разпореждания вкл. до граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените функции. По арг. от чл. 64, ал. 7 ЗМВР писменото разпореждане на полицейски орган представлява административен акт, годен за оспорване по административен ред.

Гореизложеното приложено към настоящият казус обуславя следните изводи:

Налице е писмено изявление на полицейски орган, приравнен в случая на административен такъв, което обаче само формално притежава белезите на индивидуален административен акт, защото с него не се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на В. Р. Г.. Това е така, защото с Разпореждане от 30.09.2021г. е разпоредено както следва: 1. Да спазва законите в Република България; 2. Да не нарушава обществения ред; 3. Да не се саморазправя с лицето С. В. И., ЕГН [ЕГН] и всички въпроси да решава по законоустановяния ред в РБългария.

Съдът намира, че така разпореденото представляват общи постулати, поради което актът има уведомителен характер и не засяга права на адресата. В акта се съдържа предупреждение да не се извършва правонарушение, но не се акцентира върху определено поведение на адресата до степен да засяга негови права и да създава за него определено задължение. Съответно неспазването на това разпореждане в посочените части само по себе си не е основание за предприемането на каквато и да е отговорност по отношение на лицето за неизпълнение на административен акт, поради което жалбата е недопустима. В този смисъл оплакването на оспорващата за неяснота на разпореждането, касателно съдържащите се права и задължения, начин и срок за изпълнение, но именно по тази причина този акт не представлява индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Независимо от цитираното в разпореждането правно основание, полицейският орган не е формулирал свое собствено властническо волеизявление, което да създава

задължения, ограничава или засяга законни права и законни интереси на В. Г.. Спазването на законоустановения ред в Република България е общо задължение, което не е необходимо от опосредяване с административен акт.

Извън горното, от анализа на разпоредбите на чл.64 и чл.65 от ЗМВР се установяват два вида актове: предписание или предупредителен протокол по чл.65 от ЗМВР, по отношение на което понастоящем съдебната практика е константна, че оспорване е недопустимо. С настоящето най-общо се предупрежда лицето да спазва законите или конкретен акт, или да има определено поведение в тази връзка - например да не се влиза в конфликт с определено лице и да се решават споровете по надлежен ред. За недопустимостта на жалбата в тази хипотеза и следната съдебна практика - определение №2321 от 13.02.2020г. по адм.дело №13543/2019г. на V.o., определение №11332 от 26.09.2018г. по адм.дело №10453/2018г. V.o., Решение № 10471 от 15.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6075/2021 г., V o

Изложеното дотук сочи, че жалбата е недопустима и е налице пречка за разглеждането ѝ по същество. Предвид констатираната недопустимост на оспорването, производството по настоящото дело следва да се прекрати. Така мотивиран и на основание чл. 159, т. 1 от АПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТМЕНЯ даденият с определение от о.с.з. 07.03.2022г. ход на делото по същество.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба на В. Р. Г. срещу Разпореждане от 30.09.2021г. на П. Т. К. на длъжност К.О. при 03 ср. ОСПС СДВР, [населено място], издадено на основание чл. 64 от ЗМВР, като недопустима по чл. 159, т. 1 от АПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна касационна жалба в 7дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: